

ledes at disse Forsøg eventuelt ogsaa kom til at sortere under Statens Planteavlsudvalg.

K. M. Klausen: Fra Socialdemokratiets Side er der i Finansudvalget rejst flere Spørgsmaal, som enten har været gjort til Genstand for Samraad, eller hvorom vi har stillet Ændringsforslag. Jeg skal nærmere gaa ind paa disse enkelte Spørgsmaal. Men først vil jeg gøre nogle Bemærkninger om et Par Spørgsmaal, som den ærede Ordfører berørte.

Der er først Spørgsmaalet om Udbyttet af Tipperne og Klægbanken i Ringkøbing Fjord. I Aaret 1910—11 var dette Udbytte 9,600 Kr., men næste Aar gik det ned til kun 3,900 Kr., og naar herfra drages Udgifterne, der vist er omkring 3,700 Kr., vil det ses, at disse meget store Arealer i det sidstnævnte Aar kun gav Statskassen en Indtægt af 2—300 Kr. Dette er et overordentlig ringe Udbytte, og da Sagen var til Forhandling i Fjor, spurgte vi, hvad Grunden kunde være til denne Nedgang. Den Gang var man tilbøjelig til at sige, at det var Gennemskæringen ved Hvide Sande, som var Skyld deri. De, der forsvarede denne Gennemskæring og var med til at gennemføre den, sagde: Nej, Nedgangen skyldes andre Grunde, der var nogle Frostnætter i Maj Maaned og langvarig Tørke i Sommerens Løb, og dette gjorde, at Høudbyttet blev saa ringe. Nu er Udbyttet i Aar ganske vist steget igen, idet det er gaaet op fra 3,900 til 7,700 Kr., altsaa næsten fordoblet. Den ærede Ordfører mente, at denne Stigning var et Bevis for, at Gennemskæringen ved Hvide Sande alligevel ikke har gjort nogen Skade. Men denne Slutning kan ikke absolut drages af Tallene, idet Indtægtsbeløbet naturligvis ogsaa er afhængigt af Høpriserne. Høet derovre sælges ved Auktioner, og det er mig meddelt, at netop sidste Aar var Høpriserne betydeligt højere, end de har været i tidligere Aar, hvilket hænger sammen med, at Høudbyttet paa Egnene omkring Ringkøbing Fjord i det hele taget var betydeligt mindre. Man kan let forstaa, at dette bevirker, at Høpriserne gaar op, og at Udbyttet er gaaet op, er altsaa slet ikke et Bevis for, at Gennemskæringen af Hvide Sande ikke har været skadelig i denne Henseende. Blandt andet ved jeg, at Betalingen for Eftergræsning paa disse store Arealer er gaaet meget betydeligt ned. Folk anser det nemlig for farefuldt at sende deres Dyr ud at græsse paa Tipperne i Eftersommeren, idet de frygter for, at der pludselig skal

komme Højvande og Dyrene derved omkomme. Af de Tal, der nu foreligger, kan man altsaa slet ikke slutte noget om Hvide Sande-Gennemskæringens Skadelighed eller Gavnlighed med Hensyn til Udbyttet af Engene derovre. Sikker er det jo ogsaa, at de private Lodsejere meget stærkt klager over, at deres Hø- og Høstudbytte er blevet forringet. Rigsdagen har fra Lodsejere modtaget ikke mindre end et Par Andragender om Erstatning for de Tab, som er paaført Landbruget ved Gennemskæringen.

Der har i Finansudvalget været afholdt et Samraad om Adgangen til vore Kyster. Som det vil erindres, blev dette Spørgsmaal omtalt fra mange Sider her under Finanslovens første Behandling og, som jeg synes, med Rette. Det blev gjort gældende af mange, at vore smukkeste Kyststrækninger mere og mere gøres utilgængelige for Publikum; gik man f. Eks. ad Nordsjællands smukke Kyst langs Kattegat, kunde det hænde, at naar man havde gaaet et Stykke Vej langs Kysten, stødte man pludselig paa et stort Pigtraadshegn, der gik helt ud i Vandet, saaledes at man ikke længere kunde færdes langs Kysten, men maatte en lang Vej ind i Landet for at komme uden om Hindringen. Fra alle Sider blev det gjort gældende, at der burde gøres noget for at sikre Publikum Adgangen til Kysterne. Det er Staten, der har Højhedsretten over Vandene, og den kan, synes jeg, ikke finde sig i, at private Lodsejere hindrer Adgangen til Kysten ved at sætte Hegn helt ud i selve Vandet. Saa vidt jeg ved, er den højtærede Landbrugsminister ogsaa velvillig stemt overfor Tanken om at søge at gøre Adgangen til Kysterne fri. Spørgsmaalet staar vist egentlig paa, at man ikke rigtig ved, hvilken Minister det er, der skal fremsætte Lovforslag derom. Men da Havet hører under Landbrugsministeriet, vilde det naturligste efter min Mening være, om Landbrugsministeren tog Initiativet og fremsatte et Lovforslag, saaledes at vi kunde faa en Ordning af dette Forhold.

Af Ministeriet er der stillet Ændringsforslag om Nedsættelse med 1,250 Kr. af den Bevilling, der gives til Understøttelser til Dyrslæger. Der er en Række Dyrslæger, der hver faar en Statsunderstøttelse paa 250 Kr. Fra Socialdemokratiets Side er flere Gange det urimelige i denne Statsunderstøttelse for mange af de Dyrslægers Vedkommende, som har modtaget den, blevet paatalt. Mange af dem praktiserer nemlig i velbefolkede og velstillede Egne, og man har haft det Særsyn, at der i ret